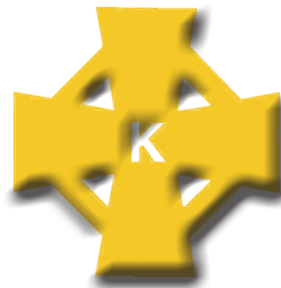

LEKMAN i KYRKAN

Svenska Kyrkans Lekmannaförbund

4
2012

NU TÄNDAS TUSEN JULELJUS
PÅ JORDENS MÖRKA RUND
OCH TUSEN, TUSEN STRÅLA OCK
PÅ HIMLENS DJUPBLÅ GRUND

OCH ÖVER STAD OCH LAND I KVÄLL
GÅR JULENS GLADA BUD,
ATT FÖDD ÄR HERREN JESUS KRIST
VÅR FRÄLSARE OCH GUD

DU STJÄRNA ÖVER BETLEHEM
O, LÅT DITT MILDA LJUS
FÅ LYSA IN MED HOPP OCH FRID
I VARJE HEM OCH HUS

I VARJE HJÄRTA ARMT OCH MÖRKT
SÄND DU EN STRÅLE BLID
EN STRÅLE AV GUDS KÄRLEKS LJUS
I SIGNAD JULETID

**Ansvarig utgivare
Anders Nordberg**

Nygårdsvägen 32
554 74 Jönköping
cagnordberg@hotmail.com

Redaktör

Britt-Louise Madsen
Rådhusgatan 81
831 45 Östersund
063-12 30 30
madsensis@gmail.com

Redaktionskommitté

Birgitta Ericsson Löfgren
Svanebacksvägen 3
263 62 Viken
042-23 70 70
birgitta.e.lofgren@telia.com

Berndt Petersson
Ryds väg 354 C
584 39 Linköping
013-17 08 88
berndtp.mitskonsult@comhem.se

När det gäller medlemskap

Juhani Ahonen
Rådhusgatan 81
831 45 Östersund
063-12 30 30
070-557 82 41
juhani.ahonen@gmail.com

Förbundets plusgiro

Medlemsavgifter o gåvor
Pg 50 27 87 - 5

Medlemsreg och prenumeration
Allan Forsberg
Kimröksgatan 5
296 35 Åhus
044-240527
lekmanna@globalnet.net

LH Tryck, Box 224
523 25 Ulricehamn

Hemsidan

www.lekmanikyrkan.se

UPPHOVSRÄTTSSKYDD

Allt material, texter och bilder, som publiceras i "Lekman i Kyrkan" eller på hemsidan www.lekmanikyrkan.se är upphovsrättsskyddat.

Användning får ske endast med Svenska Kyrkans Lekmannaförbunds tillåtelse. Redaktionen

JULEN 2012

Det är återigen jul och jag är nu inne på mitt sjunde år som Lekmannaförbundets redaktör. Ja, tänk vad åren går. Julnumret är den absolut stressigaste tidningen att göra men också den roligaste.

Julen, då allt började. Det var inte bara i Betlehem som vaggan stod och Jesus föddes. Där stod även kristenhetens vagg. Fundamentet i vår tro. Jag känner en enorm tacksamhet till mina föräldrar, farmor, farfar, mormor och morfar som har gått före mig och jämnat vägen för släktleden som har kommit efter dem. Arvet jag har fått. Alla böner som har burit mig ända hit och som skall bära mig och de mina ända fram.

Jag tackar Gud för allt som jag har fått uppleva genom vårt förbund och alla möten som jag har fått chansen till genom er.

Nu är vi inne i adventstiden och möter snart själva julhögtiden då vi får dela festen med vår kära. Julen som är det milda och generösa sinnelagets tid. Då måste vi tänka på dem som inte är så lyckligt lottade, människor som inte fick den start i livet som man borde få. Vi måste visa tolerans och medkänsla. Inför Gud är vi alla lika mycket värda oavsett om vi lever i trygghet, har ett ordnat liv eller om det någonstans har gått snett i livet.

Tack alla lekmanakollegor och alla övriga medlemmar. Gemenskapen med er är något som jag sätter stort pris på och som jag ser fram emot att få mer av.

Så vill jag önska er alla en välsignad och fridfull jul och ett gott nytt år.

GOD JUL**GOTT NYTT ÅR****2013**

Britt-Louise Madsen
Redaktör
Lekman i Kyrkan

Guds löften är sanna, vi ropar Hosanna!

I begynnelsen skapade Gud allting av ingenting. Han skapade allting genom sitt allsmäktiga ord. Till växter och djur gav Gud förmåga att fotplanta sig *"efter sitt slag"*. Gud skapade man och kvinna och gav dem förmåga att vara fruktsamma och föröka sig, uppfylla jorden och lägga den under sig. Människan blev skapad till Guds avbild, dvs hon blev skapad *"till likhet med Gud, i sann rättfärdighet och helighet"* (Efesierbrevet 4:24). Gud såg på allt som han hade gjort, och se, det var mycket gott (1 Moseboken 1:31). Skapelsen ur Guds hand var fullkomlig i varje detalj. Människan, Adam och Eva, var helig liksom Gud. Om allt hade förblivit vid detta fullkomliga tillstånd hade Adam och Eva och deras efterkommande (vi) fått leva i evighet som Guds lyckliga barn. Men människan förblev inte fullkomlig.

En mördare från begynnelsen som aldrig stått på sanningens sida (Satan) talade genom ormen till Eva och Adam och frestade dem till synd genom att bryta mot Guds bud. Om Satan och de andra onda änglarna säger Bibeln: *"Gud skodade inte de änglar som hade syndat utan kastade dem i avgrunden och överlämnade dem åt mörker och kedjor, för att de skulle hållas i förvar till domen"* (2 Petrusbrevet 2:4). Satan har fortfarande samma mordiska avsikt med oss. Gud varnar oss: *'Var nyktra och vaksamma. Er motståndare djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter vem han skall sluka.'* (1 Petrusbrevet 5:8).

Den kärleksfulle skaparen, vår Gud, övergav inte sina skapade varelser när de hade syndat. Efter syndafallet sa han till ormen: *"Jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan och mellan din avkomma och hennes avkomma. Han skall krossa ditt huvud och du skall hugga honom i hälen."* (1 Moseboken 3:15).

Gud lovade att *"kvinnans avkomma"* skulle göra slut på djävulens makt. Detta löfte skulle komma att upprepas gång på gång i Gamla testamentet (GT). Åt Adam och Eva och deras efterkommande, gav det ljus i syndens, sorgens och dödens mörker. (Gud skulle komma att uppfylla sitt löfte när hans son Jesus Kristus blev människa.)

Under Israels hela historia sände Gud budbärare att förkunna hans domar och löften för folket. Mose var den förste och efter Mose kom andra profeter som predikade och nedtecknade Guds ord. *"Se jag lägger mina ord i din mun"*, sade Gud till Jeremia (1:9). Profeterna talade om Messias (den *"smorde"*), som skulle rädda Guds folk från deras synder. *"Se jungfrun skall bli havande och föda en son och hon skall ge honom namnet Immanuel"* (Gud med oss) (Jesaja 7:14). *'Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste. Så skall herradömet bli stort och friden utan slut över Davids tron och hans kungarike. Det skall befästas och stödjas med rätt och rättfärdighet från nu och till evig tid. Herren Sebaots nitälskan skall göra detta (Jesaja 9:6,7). Men du, Betlehem Efrata, som är så liten bland Juda tusenden, från dig skall det åt mig komma en som skall härska i Israel. Hans ursprung är före tiden, från evighetens dagar (Mika 5:2).'*

I Bibeln finns inte några skrifter som handlar om de 400 åren från tiden efter Esra, Nehemja, Haggai, Sakarja och Malaki och fram till Jesu födelse. Från en del utombibliska källor känner vi till att Persien, Egypten och Rom styrde i tur och ordning över Juda.

Under Roms herravälde blev Herodes kung över Judéen år 37 f. Kr. Herodes dog kort efter Jesu födelse och hans rike delades upp mellan hans tre söner.

Efter 400 års tystnad sände Gud sin ängel (Gabriel) till prästen Sakarias och kungjorde att Joannes, *Frälsarens vägröjare*, skulle födas. Johannes blev sänd att *"skaffa åt Herren ett folk som är berett."* (Lukas 1:17) Liksom GT:s stora

profeter skulle han kalla Israel till omvändelse. Johannes budskap var: *"Omvänd er, ty himmelriket är nära."* (Matteus 3:2)

Sex månader efter det att ängeln Gabriel hade tillkännagett Johannes födelse, framförde han ett annat budskap från Gud. **Tiden hade kommit då hans löfte skulle gå i uppfyllelse:** *"Se, jungfrun skall bli havande och föda en son och hon skall ge honom namnet Immanuel"* ("Gud med oss") (Jesaja 7:14). Gud kungjorde för jungfru Maria att hon skulle få en son, Jesus ("Frälsare"). Hennes son som blev avlad genom den helige Andes kraft, skulle vara Guds helige son.

Text Anders Nordberg
förbundsordförande

TILL MÖTES

Gud kommer oss till mötes. Vi har alla erfarenheter av sådana tillfällen där vi blev berörda. Av något eller någon. Någon fanns där som älskade mig, mötte min längtan, befriade och gjorde livet till liv.

Sådan är ju tron som erfarenhet. Tron kommer ju ofta till oss oväntad och irrationell. Författarinnan Simone Weil formulerade sin väg till Kristusmötet så här: Jag har inte en enda gång i mitt liv sökt Gud. Kristus grep mig.

På samma sätt som Elisabeth Sandlund i sin bok "Drabbad av Gud" beskriver sitt Kristusmöte. Hon satt där i kyrkbänken vid sin dotters konfirmation. En gång hade hon själv varit konfirmand men hon fick inga svar på trons och livets frågor och vände därför både Gud och kyrka ryggen.

Medan hon sitter där i kyrkbänken går plötsligt uppför henne att hennes utvecklingsstörda dotter är den enda konfirmanden som inte kommer att ha en anhörig som går fram till nattvardsbordet. Med stor oro stiger Elisabeth upp och går fram och tar emot bröd och vin. "För dig utgiven". Plötsligt får hon en total visshet där hon står om Guds närvaro i hennes liv. Drabbad av det oväntade. När Gud kommer oss till mötes är det alltid mitt i livet som det sker och ofta överraskande, inte minst för omgivningen

Vi läser hos Johannes om hur Jesus sökte sig till Johannes Döparen ute vid Jordanfloden. Johannes Döparen var verksam i öknen. Han döpte på en plats som låg 400 meter under havsnivån. Den allra lägsta platsen. Vad säger det om mötesplatsen där Jesus vill vara? Det finns ingen plats dit inte Guds nåd räcker.

Allra lägst ner började Jesus sin vandring upp mot Jerusalem när han lät sig döpas av Johannes. Därför är ingen människa utestängd från Guds barmhärtighet. Jesus har kommit i världen just för att dela våra liv och våra nederlag. Han har gråtit våra tårar och dammet på hans sandaler kommer från dina och mina livsvägar. Därför kan Kristi kyrka aldrig stänga dörren för dem som är längst nere i fattigdom, i utsatthet och nöd. Nästa dag stod Johannes där igen med två av sina lärjungar. När Jesus kom gående, såg Johannes på honom och sade: Där är Guds Lamm!

Jag tycker att de inledande orden om Johannes är så befriande. **"Nästa dag stod Johannes där igen."** Tydligt återvände han till samma plats som dagen innan. Ibland får vi för oss att kristen tro och andlig fördjupning innebär att springa fortare, att förändra och förnya, att ständigt hitta på nya saker. Att låta verksamhetshjulet snurra allt fortare i församlingen

Johannes återvände till den plats där han tidigare hade mött Jesus och nu stod han där igen. Det är befriande att tänka så. Och vi behöver alla en plats att återvända till. Att vara människa är att vara beroende. Av Guds nåd och Hans barmhärtighet. Gud vill möta dig i Bibelordet, i brödet som bryts, i bönen och förbönen får ni stanna till inför Guds närvaro. Att leva beroende av Guds kärlek och barmhärtighet. Att få återvända.

Visst var det väl så för Simon Petrus också. Efter påskens fruktansvärda händelser, när han vid kolelden på översteprästens gård tre gånger förnekade sin Herre – vart beger han sig med sin smärta och förtvivlan. Jo, han återvänder till stranden vid Genesaret. Stranden där han första gången fick möta Jesu kärlek och kallelse till lärjungaskap. Han återvände hem och till en plats där Gud hade berört honom på djupet. Och så sker mötet på nytt. Jesus står där på stranden vid en annan koleld. Och Petrus får komma sådan han är, tom på allt sitt eget men med en längtan att få vara en Jesu vän. – Simon, Johannes son, älskar du mig? – Ja, Herre, om kärlek är att inte kunna leva utan dig, då Herre har jag dig kär. Om kärlek är att vara fullständigt genomlyst och ändå älskad ja, då Herre har jag dig kär.

Också du och jag behöver platser att återvända till. Där vi får vara de vi är utan masker och förklädnader, men ändå älskade i Guds ögon.

Jesus besökte ett hem i Betania. Han låg till bords med människor i Simon den spetälskes hus. Så nära kommer Gud oss. Men det var något som inte stämde med traditionen vid en måltid. Det fanns en kvinna med där. Hon verkar inte tillhöra den närmaste familjen och borde därför inte vara med. Vem bestämmer det? Vem är utanför och vem ska vara innanför? Vem är rätt och vem är fel? Tidigt i våra liv fostras vi in i detta sorterande av människor.

Mina tankar går till en annan måltid hos en annan Simon, fariséen. Där Simon är upprörd över den kvinna som bjudit in sig själv till hans fest. När Jesus ser Simons ilska säger han: ”Simon, ser du kvinnan?” Ser du människan bakom din ytliga bild av henne? För att göra en människa till en fiende måste vi göra henne till något annat än en människa. Vi skapar en bild av andra som vi sedan kan förakta och nedvärdera. Simon, ser du kvinnan? Ser du hennes längtan? Hennes föräldrars förhoppningar och glädje när hon föddes? Ser du hennes ensamma kamp mot strukturer och sammanhang som tvingade henne in i ett liv som hon inte ville? Ser du kvinnan, Simon?

Idag är det vi som kan välja bild av de människor som vi möter. Idag kan vi bjuda in andra till festen eller så kan vi utesluta.

Jesus kom för att dela våra liv. Hemmets och måltidens gemenskap. Han kom för att gå på våra stigar och vägar. Klädde sig i våra kläder och delade vår kamp och smärta. När Jesus kom till världen så vändes våra perspektiv. Nu handlar inte livet och längre om att vi ska göra och prestera för att vi ska bli något i Guds och människors ögon. Nu är det inte längre vi som ska sortera ut människor i ett innanför och ett utanför. Vi är alla syndare. Våra tankar om vem som är utanför och innanför Guds rike stämmer inte längre. Gud har i Kristus försonat världen med sig själv. Jesus har genom sitt liv och sin död visat på en rättfärdighet från Gud. Som vi får ta emot som en gåva. Guds kärlek och Guds barmhärtighet hjälper oss till ett innanför.

I det enkla utrymmet i vår vanliga värld, i vårt vanliga liv stiger Kristus ner – och blir vår bror. Han har valt att bo hos oss. De heliga platserna för Gud är utsatthetens och vardagens platser. För honom räknas hela vårt liv - det svaga likaväl som det starka. Där har vi som kristna vår ständiga kallelse att vara.

Här hittar vi också vår uppgift i kyrka och värld. Att vara mer människa - inte mer än människa. Precis som Gud blev människa. Så får vi idag ta emot deras vittnesbörd och påminna varandra om att vi inte behöver söka i världen efter det som vi redan är – älskade och dyrbara i Guds ögon. Och så får vi gå ut i vår vardag för att möta våra medmänniskor. Då behöver jag inte andra människors misslyckanden för att själv känna mig lyckad. Eller andra människors nederlag för att känna mig som en segrare. Nej, i Jesus Kristus har jag allt och kan möta mina medmänniskor med nya ögon. Och dela deras liv.

Hans Stiglund
Biskop, Luleå stift
Foto Håkan Sjunnesson

UPPSALA 2012 KYRKOMÖTETS HÖGTIDLIGA ÖPPNANDE

Det är i mitten av september och jag får en förfrågan om att resa till Uppsala för att representera vårt förbund vid Kyrkomötets öppnande. Det är mycket på agendan just då men jag väljer ändå att resa. Vilken tur, för mig, att jag prioriterade detta.

Den 25 september skulle jag finnas på plats med förbundets monter i Uppsala universitetbyggnad. Jag hade inte så stora förväntningar men så fel man kan ha. Det blev fyra oförglömliga dagar med stor högtid och många intressanta möten.

Under mina år i resebyråbranschen besökte jag i tjänsten Rom under ett par dagar för att titta på olika hotell. Vi besökte då även Colosseum, den kända arenan där man offrade bl a kristna till döden genom en kamp med levande lejon. Bara genom att stå där framför den mäktiga byggnaden kände jag mig förflyttad bakåt i tiden. Jag kände verkligen "historiens vingslag".

Uppsala universitet, grundat 1477, är Nordens äldsta universitet och har sedan början av stormaktstiden utvecklats till ett av Europas främsta centrum för högre utbildning och är idag internationellt framstående. Det rankas regelbundet som ett av Sveriges främsta och bland världens 100 främsta universitet.

Anna Hammarbäck, Annika Persson och Annelie Törnblom tre mycket proffsiga och hjälpsamma damer.

Kungaparet på väg in i domkyrkan. Till höger en av våra medlemmar Kyrkomötets ordf. Gunnar Sibbmark. Skynd bakom kungen Ärkebiskop Anders Wejryd.

Femton nobelpristagare har studerat eller tjänstgjort i Uppsala, och bland universitetets tidigare studenter återfinns åtta regenter, fjorton statsministrar och över 50 ledamöter av Svenska Akademien.

Inbjudna representanter från Koptiska kyrkan.

Th pristagaren Eva Tellus-Rehnfeldt med Kyrkostyrelsens generalsekreterare Helene Ottosson-Levén.

Inför synen av Uppsala universitets huvudbyggnad som invigdes 1887 fick jag lite av samma känsla. "Historiens vingslag". Väl inne i den otroligt pampiga hallen är det första man ser texten ovanför den magnifika porten till aulan. Där ser man 1700-talsfilosofen Thomas Thorilds aförism:

"Tänka fritt är stort men tänka rätt är större". Jag undrar hur många människor som sedan 1887 har läst dessa rader.

Jag hade en del förutfattade meningar hur dagarna skulle te sig och var väl lite skeptisk om det skulle bli så positivt men ibland är det mycket skönt att ha fel.

Lekmannaförbundets "monter" vid kyrkomötets öppnande.

Medverkande i invigningen.

Uppsala domkyrkas interiör.

Det blev fyra fantastiska dagar. Jag kom dit redan på eftermiddagen och möttes av professionell service av tjejerna på kansliet Anna Hammarbäck, Annika Persson och Annelie Törnblom. Damer med en anmärkningsvärd känsla för service och tålamod.

Väl på plats i min monter fick jag tillfälle till många givande samtal och samtidigt tillfälle att få inspirera och bli inspirerad av kunniga och uppmuntrande människor.

Vid den pampiga invigningen i Uppsala domkyrka där många hedersgäster passerade var bl a vår kung och drottning. Vilket fantastiskt arbete kungahuset gör. De får många gånger ta massiv oförtjänt kritik. I motsats till många så tror jag just att för att klara uppgiften måste man vara fostrad till detta.

Ärkebiskop Anders Wejryd på väg in i Uppsala domkyrka.

Kungaparet med Kyrkomötets ordförande Gunnar Sibbmark och ärkebiskop Anders Wejryd (skymd).

Ibland kan även jag känna att det vore skönt att ha den ekonomiska tryggheten, att ha tillgång till bilarna, juvelerna och de spektakulära festerna men skulle jag bli tvungen att betala priset så skulle det vara för högt för mig. Jag skulle ha blivit en så dålig drottning. Jag tycker att vi har fått det allra bästa kungahuset i världen och jag känner en tacksamhet att någon har åtagit sig uppgiften.

Bland gästerna fanns folk från regering och riksdag, från andra trossamfund och naturligtvis Eva Teilus Rehnfeldt, Funäsdalen som vid kyrkomötets högtidliga öppnande fick ta emot Stefansmedaljen av ärkebiskop Anders Wejryd för sitt långvariga arbete för samisk kultur och gudstjänstliv i Svenska kyrkan.

Aulans tak i blått och guld - konsverk både högt och lågt.

Fr v Stockholms stifts ombud Sven Esplund, Generalsekreteraren Helene Ottosson Levén och pristagaren Eva Teilus Rehnfeldt.

Ett minne för livet blev den pampiga invigningen i universitetets aula med kungaparet och ärkebiskopen närvarande, inramat av den praktfulla utsmyckningen. Bilden med de olika stiftens standar i fonden och den kupolformade byggnaden saknar motstycke. Jag är glad att jag har fotografier av stunden. Jag har en enorm fantasi men här räcker inte ens den till. Minnet har svårt att åter igen framkalla bilderna i huvudet. Det var en upplevelse att ha fått vara med.

Extra stolt blir jag över att flera av våra medlemmar sitter med på podiet. Ärkebiskop Anders Wejryd, som har varit medlem i vårt förbund sedan 2009. Kyrkomötets ordförande Gunnar Sibbmark och vice ordförande Lars Rydje som gav mig ovärderlig draghjälp och som vid flera gånger om dagen besökte vår monter och som gjorde att det samlades intresserade besökare från olika grupperingar.

Till vår glädje kan vi nu räkna fem biskopar som våra medlemmar varav ärkebiskop Anders Wejryd är en.

Dags för högtidlig invigning med alla stiftens standar.

Arbetet i våra församlingar blir om möjligt ännu mer inspirerande när man känner att det finns stöd uppfifrån och då menar jag från kyrkans ledning. Att vi har stöd ifrån vår Herre det visste vi ju redan men arbetet går så mycket lättare och blir så mycket roligare när man har stöd från dem som representerar Svenska kyrkan.

Uppdraget att stå som representant vid vår monter kändes från början som en uppoffring men blev i slutändan en stor förmån att få vara med. Skulle jag bli tillfrågad vid ett annat tillfälle så blir svaret tveklöst ett ja. Min rekommendation till envar som blir tillfrågad är att snabbt tacka ja. Det är en verklig upplevelse att få vara delaktig.

Text o foto
BLM

Uppsala universitets aula. Kan en interiör bli vackrare.

50 ÅR

SLÄP-VALLDA FÖRSAMLINGSKÅR EN JUBILAR I SINA BÄSTA ÅR

Carl-Axel Axelsson talar om förbundets bibelstudieprojekt.

Gemenskapen och samtalet är viktigt på våra samlingar. Här stiftets ordförande Yngve Lindblom med några av gästerna.

Både andlig och lekamlig spis då är livet som bäst.

Olle Olsson, ordförande sedan 1962 och still going strong Beundransvärt!

Lördagen de 22 september firade Släp-Vallda församlingskår, Göteborgs stift sitt 50-årsjubileum. Detta skedde samtidigt som stiftets kårer var samlade till den traditionsenliga kyrkodagen under hösten.

Högtiden inleddes med jubileumsmässa i Släps kyrka ledd av kyrkoherde em. Bengt Inghammar. I gudstjänsten medverkade församlingens kör, "Körsköj" med ett flertal sånger, under ledning av Hanna Engström

Efter gudstjänstens slut högtidstallade förbundets hedersordförande Carl-Axel Axelsson, Stockholm, över ämnet, "Apostlarnas vittnesbörd – att bäras vidare." Axelsson gick med stort engagemang igenom de många tillfällen apostlarna fick tillfälle att föra vittnesbördet vidare och hänvisade till många bibelställen.

Efter gudstjänst och föredrag i kyrkan samlades systrar och bröder till festmåltid i församlingshemmet, som pastoratet stod för. Kårmedlemmar hade tagit ansvaret för tillagning och servering, som blev allmänt uppskattad.

Olle Olsson, kårens ordförande sedan starten 1962 hälsade välkommen till den c:a 90-talet deltagande skaran av medlemmar och församlingsbor som var samlade.

Ordföranden informerade i ord och bild från de gångna 50 åren i kåren. En skiftande verksamhet. Tal hölls av stiftets ordförande, Evert Josefsson, som erinrade om Olle Olssons förtjänstfulla gärning i kåren, på stifts- och riksnivå. Han överlämnade ett diplom samt en blomma från Stiftskonventet.

Hedersordföranden, Carl-Axel Axelsson framförde hälsningar från Förbundsrådet och överlämnade diplom. Från flera lokala kårer framfördes hälsningar och minnesgåvor.

Under tiden efter lunch informerade, konventets sekreterare, Yngve Lindblom om aktuella frågor i Förbundsrådet där bl a förbundets projekt "Alla tiders bok" är den viktiga frågan för förbundet och som vunnit stort gehör i våra kårer. Men det finns fortfarande kårer som inte har tagit frågan till sig.

Släps kyrka

Därför uppmanade sekreteraren om att det fortfarande finns tid för detta.

Ulla Rickardsson, Vessigebro, riksan slutan medlem, kyrkomötesombud, informerade om kommande frågor, som kommer upp på kyrkomötet i slutet av september.

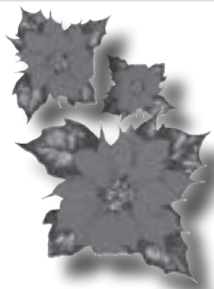
Den stora frågan, som kommer att bli debatterad, är utredningen "Närhet och samverkan". Det har inkommit 62 motioner till kyrkomötet.

Efter en fin kyrkodag och jubileum avslutade ordföranden, Olle Olsson dagen, varefter vi sjöng psalmen 5 och komminister Roland Johansson ledde oss i bön samt lästes välsignelsen tillsammans.

Text: Yngve Lindblom
Foto : Ann-Britt Svensson

VÄLKOMNA till följande STIFTSSAMLINGAR våren 2013

- Uppsala stift:* **Stiftskonvent** 20 april i Bollnäs
Program ej fastställt
För information ring Hilma Skjöldebrand 0271-22458
- Linköpings stift:* **Stiftskonvent** 27 april i Linköping
Program ej fastställt. För info ring Berndt Petersson 013-170888
- Skara stift:* **Vårkonvent** Ulricehamns församling den 11 maj
Program ej fastställt. För info ring ordf. Anders Åström 0322-530 32
- Strängnäs stift:* **Vårkonvent** 20 april i Vingåkers församling och församlingshem
För information ring Beryll Grandell 016-213 55
- Västerås stift:* **Ej fastställt**
För information ring Lars Rydje 0243-22 00 33
- Växjö stift:* **Stiftskonvent** den 4 maj inbjuder Oskarshamns och Döderhults
församlingskår till stiftkonvent i Döderhult.
För progr info ring 070-969 3963 Kerstin Göransson
- Lunds stift:* **Stiftskonvent** den 4 maj 2013 i folkhögskolan Sundsgården, Helsingborg
För information ring Ann-Charlott Löfvenberg 0455-40543
- Göteborgs stift:* **Stiftskonvent** 20 april 2013
Vasa kyrka och församlingshem står för värdskapet.
Gästtalare är Jonas Eek, stiftspräst
- Karlstads stift:* **Vårkonvent** 7 maj i Åmåls församling, Talare biskop Esbjörn Hagberg
För information ring Birgit Larsson 0550-312 53
- Härnösands stift:* **Vårkonvent** I Sundsvall den 17 mars i Gustaf Adolfs församling
Info Fritz Pettersson 0661-370097
- Luleå stift:* **Vårkonvent** 27 april i St Olofs församling i Skellefteå
Program ej fastställt. För info kontakta Rolf V Strandman 0910-810 04
- Stockholms stift:* **Vårkonvent** i Vallentuna församling den 27 april
För programinformation ring Göran Pettersson 08-571 515 87

Guds löften är sanna, vi ropar Hosanna!

forts. från sidan 3

forts. sid 15

Gud sände också sin ängel till Josef, som var trolovad med Maria. Ängeln visade sig för honom i en dröm och sa: *"Josef, Davids son, var inte rädd att ta till dig Maria, din hustru, ty barnet i henne har blivit till genom den helige Ande. Hon skall föda en son och du skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder."* (Matteus 1:20,21).

Nu hade den tid kommit som Gud hade planlagt ända från syndafallet och hans första löfte om en Frälsare. I GT hade han också talat om var Frälsaren skulle födas - i **Betlehem** (Mika 5:2).

När Guds tid var inne kom ett påbud om en skattskrivning från den mäktigaste härskaren i världen – den romerske kejsaren Augustus, och detta förde Maria och Josef till Betlehem. **Där föddes i största enkelhet världens Frälsare.** En ängel tillkännagav hans födelse: *"Var inte förskräckt! Se, jag bär bud om en stor glädje för hela folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias Herren."* **Så besannades Guds löfte, givet i samband med syndafallet, löftet om en Frälsare.**

Det är denna ankomst, denna **inkarnation** att Guds son blev Marias son – **Ordet var Gud.....Ordet blev kött** som vi nu och alltid ska glädja oss åt. Låt oss med herdarna lyssna till änglarnas kör vid stallet i Betlehem: *'Ära i höjden åt Gud, och på jorden fred åt dem han har utvalt.'* och låt oss stanna upp inför SvPs 113, *"Det är en ros utsprungen av Davids rot och stam, av fäderna besjungen, en ros i Judaland, en blomma skär och blid, mitt i den kalla vinter, i midnatts mörka tid. Om denna ros allena ljud förr Jesajas ord, att född av jungfrun rena, han frälsa skall vår jord. Av Herrens nåd och makt oss detta*

under skedde som oss profeten sagt."

När åtta dagar hade gått omskars Jesus i enlighet med det förbund som hade stiftats mellan Gud och Abraham (1 Moseboken 17 kap) och han fick då namnet Jesus, det som ängeln hade gett honom innan hans mor blev havande. När tiden var inne för deras rening (födandet ansågs medföra en rituell orenhet, som måste upphävas genom offer, 33 dagar efter den nyföddes omskärelse då den nyfödde var en pojke) tog Maria och Josef Jesus till Jerusalem för att bära fram honom inför Herren (i templet). I templet fanns Simeon och Hanna två nödställda människor som kände till GT:s profetior om en Frälsare som skulle komma. De visste att Gud hade lovat att rädda dem undan döden. Simeon prisade Gud: *'Mina ögon har sett din frälsning, som du har berett att skådas av alla folk, ett ljus som skall uppenbaras för hedningarna och en härlighet för ditt folk Israel'* (Lukas 2:30-32).

Simeon höll det lilla barnet i famnen och sa: *'Nu kan jag dö i frid.'* Simeons lugn och trosvishet berodde på att han med egna ögon hade sett Guds frälsning, lösningen på vårt problem med den hotande döden och synden. Frälsningen låg och andades lugnt i Simeons armar.

Detta barn är en välsignelse för alla människor genom alla tider. Alla människor som har dött genom världshistorien, från Abel och framåt, alla synder som begåtts; all sorg och alla tårar-här är Guds lösning. Den ende som kan besegra döden. Den ende som kan bryta syndens makt. Den ende som kan torka alla tårar och ge sann tröst till alla sörjande. Den ende som vi vet aldrig kommer att överge oss, eller tröttna på att förlåta oss. Simeon såg Guds frälsning, Simeon såg Jesus Kristus. Jesus liknas ofta vid ett ljus. Aposteln Johannes skriver: *"Ljuset lyser i mörkret, och mörkret har inte övervunnit det"* (Johannes 1:5). Mörkret kan inte

besegra ljuset.

Djävulen kan inte besegra Jesus för han är det ljus som skulle uppenbaras för både judar och hedningar. *'Genom honom har allt blivit till, och utan honom har inget blivit till, som är till.'* (Johannes 1:3).

Profetissan Hanna, som troget var på plats i templet varje dag för att tacka Gud för hans stora nåd, hade denna dag särskild anledning att tacka. Ljuset som ska vägleda både hedningar och judar hade blivit uppenbarat, och hon fick själv se Guds frälsning. Hon som ständigt påmint människor om Guds godhet och kärlek, fick denna dag peka på Jesusbarnet och förklara att de som väntade på att bli räddade, de som längtade efter att få se Guds frälsningsplan ta sin början nu inte behöde vänta och längta längre.

Inte heller vi behöver vänta längre på räddning, ny kraft, hopp eller mod. Guds frälsning är här. Simeon tackade Gud och sa:

"Herre, nu låter du din tjänare sluta sina dagar i frid, såsom du har lovat. Ty mina ögon har sett din frälsning, som du har berett att skådas av alla folk, ett ljus som skall uppenbaras för hedningarna och en härlighet för ditt folk Israel."

Jag önskar er alla en välsignad julhögtid

Anders Nordberg
förbundsordförande

Julotta i Rödaby 1933

Det var juldagsmorgon 1933. Klockan var halv sex. I den gamla, grå och illa medfarna ryggåsstugan, där en gång Carl Goliath, soldaten för Östra Rödaby bott, tände mor ett ljus. Jag hade fått löfte om att följa med henne till julottan, för första gång i mitt sjuåriga liv. Ute var mörkt, ingen snö, och stora skogen brusade omkring stugan – fattiggårdsmarken. Jag hade nyligen avslutat första terminen i småskolan, och kunde läsa. ”Levande livet” blev min första kontakt med litteraturen. I den kunde jag läsa om ”91:an Karlsson”, den kroniskt inkallade och finurlige bondpojken Mandel, som så många i riket lärde känna och roades av.

Rödaby gamla kyrka. 1200-1875

Mor väckte mig och jag kom raskt ur sängen. En grötklick och en kaffeskvätt och så drog vi ut i det kompakta julmörkret med stjärnorna gnistrande över oss och vinden spelande på vinterorgeln av furor och björkar. Guttans magnifika fors brusade i fjärran – en evig vattensång. Grannkvinnan, Anders Hansa-Elin skulle följa med så vi gick först till henne. Hon bjöd på en pepparkaka som nu skattas föga men då kunde storgläda ett fattigt barn. Elins bror; Konrad, hade redan gått mot kyrkan efter att ha fodrat djuren och gjort rent i ladugården ty han var klockdragare och orgeltrampare. Elin hade morgonmjölkat korna och gett katten en skvätt. Kanske hade hon också ställt en tallrik gröt bakom källarevindens knut – ifall, ifall...

Den tre kilometer långa vandringen mot kyrkan började. Nattmörkret låg kompakt över bygden. Ett och annat ljus glimtade i husen. 1933 fanns ingen gatubelysning, som nu. Efter stationsvägen fanns ett fåtal lampor, som lyste så mycket att vi såg riktningen mot nästa väglykta. Men innan vi kommit dit hade vi trevat oss fram längs genvägen i Lilla mark och passerat Håkenas torp som då var en odlad högländsmosse där nu sextioalshusen trängs med varandra. I Lilla marks täta barrskog fann man vägen genom att stjärnorna syntes i den smala gransprunga som vägen bildade – likt en vintergata över den omslutande storskogen.

Väl ute på stationsvägen passerade vi, till höger, Bengts hage vid Hallénabacken, den stora trevåniga före detta stenhuggarekasernen, där Månssons trädgårdsmästeri och fotograferingsateljé var belägna. På motsatta sidan av vägen, på höjden, bodde målaren Karl Håkansson, son till gamle Peter Svends-Håken, som varit brukare av Håkenas torp. Järnvägsstationen låg tyst i väntan på att "mjölkatåget" skulle komma och hämta böndernas mjölk som forslades till mejeriet i "sta'n". Vid järnvägsövergången fanns skyltar med text: "Varning för tåg. Flera spår". Vid sidan om järnvägen slingrade ån serpentinlikt som en vattenorm från istiden. När varningsklockorna vid bommarna ringde, sade folk i bygden: "Nu ringer det för Karl Larssons häst"; vilken en olyckans dag dödades av tåget. Stora högar av osåld gatsten vittnade om lågkonjunktur och arbetslöshet bland stenhuggarna.

Snart hade vi lyft oss till kyrkans höjd på Mo via stationbackens långa, lutande plan. På vänster sida lyste prästgårdens fönster. På högra sidan var kyrkomuren, grindarna och, som nu, en lång lönnallé som ledde till kyrkan. Genom allén stod en obeskrivligt skön syn mot oss. Hela omgivningen var djupt mörk men fönstren på södra väggen strålade mot oss med levande, varmt och välkomnande ljus, mot vilket allélönnarnas svarta silhuetter stod fram. Den bilden glömde jag inte.

Mina föräldrar hade inpräntat vikten av att hälsa och vara artig, vilket jag väl kom ihåg och aktade på. Mor hade kanske inte tänkt sig in i ytterliga konsekvenser av det. Kyrkan var välfylld, och vi trädde in, mor Helga, Anders Hansa-Elin och jag. Precis inkommen i kyrkan och genom vapenhuset, utbrast jag ljudligt i ett högtidligt "God dag". Hela menigheten vände sig om och stirrade på mig. Mor ville kanske helst vara osynlig.

Vi var ute i senaste minuterna och hann lagom sätta oss, inför högtidligheten. Kyrkoväktaren, Johan Karlsson, Kyrk-Johan kallad, klädd i frack, gick genom gångarna och gjorde en sista kontroll av belysning. Josef Lindgren, kantorn, intonerade, och alla reste sig. Den magnifika och storslagna "Var hälsad sköna morgonstund..." av psalmskungen Johan Olof Wallin, sjöngs unisont, medan hela kyrkan strålade av ljus och värme, och orgelns mäktiga och gripande klanger ljöd in i varenda vrå av templet.

Gustav Karlsson senare i livet.

Sedan följde traditionsenligt julevangeliet och profetorden om folket i mörkret som skulle se ett stort ljus, etc, predikan och underrättelser, tills utgångspsalmen brusade; om Herre Signe... Jag funderade ibland om denne "Herre Signe"! Men med tiden har jag lärt mig att förstå, akta och bevara vår gamla rika ordsfatt. Signa gärna den!

När julottebesökarna strömmade ut vid halvnio, syntes en guldstrimma i öster och ljuset öppnade en ny dag. Utanför kyrkoväktarens hus stod en röd omnibus och väntade, för att föra hem "sko'aborna i norrfjärren. Den var första bussen i Rödeby och den första jag såg.

"Se, det var en julotta" skulle kanske den gamle sagoberättaren H C Andersson sagt, och jag skulle till fullo instämt i hans mening.

Gustav Karlsson Walles

Kära medlemmar och övriga läsare!

Återigen kommer vi med en påminnelse om att rekrytera nya medlemmar. Efter förra gången fick vi en liten skara nya medlemmar och ber er nu att göra så mycket ni kan för att värva nya krafter till vårt förbund. Ju fler vi är desto starkare blir vi när vi vill stärka Svenska kyrkans ställning i Sverige.

Svenska kyrkan består ju i huvudsak av lekmän. Utan oss skulle varken vårt förbund eller Svenska kyrkan existera. Därför är det viktigt att vi förenar oss. Oavsett om man har krafter att vara aktiv eller inte. Både en aktiv eller en passiv medlem kan bidra och stödja verksamheten bara genom sitt medlemskap och på så sätt visa sig positiv till arbetet.

Därför ber vi om ditt stöd. Uppmuntra människor i din omgivning att bli medlemmar i Svenska kyrkans lekmanaförbund!

Anmälan om medlemskap

NAMN.....

ANHÖRIG.....

ADRESS.....

POSTNUMMER.....

ORT.....

TELEFON.....

Jag önskar tillhöra närmaste kår ☐

Jag önskar att vara riksansluten ☐

Man kan välja att vara ansluten till en speciell församlingskår/lekmanakår eller om närmaste kår råkar ligga långt bort kan man välja att vara riksansluten.

Medlemsavgiften är 75.-/år
För medlem i samma hushåll är avgiften 65.-/år

För avgiften får man vår tidning som utkommer fyra gånger per år där vi informerar om vad som händer i förbundet. Vi försöker också att ha med reportage från hela landet. Där informeras vi om aktiviteter som bl a inspirationsdagar, tema-kvällar och rikskonvent.

Behöver du mer information är du välkommen att ringa någon av oss. Telefonnummer finner du på omslagets insida.

Vi hoppas att ni ska känna att vi verkligen behöver er alla och varmt välkommen om du väljer att bli medlem.

Inbetalningskort och mer information kommer att skickas till er adress inom kort.

Skicka in din anmälan om medlemskap till : Juhani Ahonen
Rådhusgatan 81
831 45 Östersund
tel 063-12 30 30

Välkommen till en stark gemenskap med ett viktigt uppdrag!

ÖVERSYN AV STADGAR

Verksamheten i lekmanaförbundet styrs av våra stadgar som successivt vuxit fram under åren. Den senaste tryckta utgåvan är från 2008. Rikskonventet 2008 införde möjligheten att i en församling ha en lekmanagrupp i stället för en lokalavdelning. En lekmanagrupp saknar rätt att utse ombud till stifts- och rikskonvent. Rikskonventet 2010 beslöt om en ändring vad gäller valberedning till rikskonventet. Valberedningen skall nu ha 7-10 ledamöter men inga ersättare.

Till 2012 års rikskonvent la förbundsrådet fram förslag till ytterligare några justeringar, som syftade till att förtydliga stadgarna och att förenkla arbetet för bland annat kassörerna på alla nivåer. Förslagen var, kan vi konstatera i efterhand, inte tillräckligt förankrade utan rikskonventet skickade tillbaka de flesta förslagen till förbundsrådet med en uppmaning att göra en total översyn av stadgarna och återkomma till rikskonventet för beslut. Det är inte bra att vid varje rikskonvent göra enstaka justeringar av förbundets stadgar.

Förbundsrådet har beslutat i enlighet med rikskonventets beslut och arbetsutskottet har uppdragit åt mig, Kjell Aggefors förste vice ordförande i förbundet, att förbereda ärendet.

Gången blir preliminärt att uppmana medlemmar, kårer, stiftsförbund och förbundsrådsledamöter att komma in med förslag till punkter i stadgarna som bör ses över och då helst med förslag till ny text och motivering. Förslagen sammanställs och bedöms av arbetsutskottet som presenterar synpunkterna för förbundsrådet på mötet 1 juni 2013.

Texten i stadgarna överarbetas och föreläggs förbundsrådet till senhösten 2013. Därefter kan ett utkast till ”nya” stadgar sändas ut på remiss till stiftsförbunden under vintern/våren 2014. På förbundsrådets sammanträde senvåren 2014 kan förbundsrådet ta beslut om förslag till ”nya” stadgar som sedan läggs fram till rikskonventet i augusti 2014.

Tanken är att vi även skall titta på frågan om standardstadgar för stiftsförbund och lokalavdelningar. Detta eftersom det för närvarande finns fall då stadgarna på olika nivåer står i konflikt med varandra.

Som synes är tiden för arbetet knapp men borde vara tillräcklig. I Lekmannen nr 1 2013 kommer ytterligare information och då även en mer exakt tidsplan.

Du är välkommen redan nu med frågor och synpunkter.

Skicka till kjell@aggefors.se eller Kjell Aggefors,
Amatörvägen 51, 122 40 Enskede.

Kjell Aggefors
1:e vice förbundsordförande

BRA ATT VETA INFÖR 2013

Under 2013 ligger några lite större händelser på planeringsbordet som kanske vore bra att ha i minnet när ni planerar.

Av organisatoriska skäl måste vi i förbundet ha mycket god framförhållning och därför är det möten och samlingar som äger rum under 2013 som nu är aktuella att ta ställning till.

Den andra samlingen är Riksmöte Norr. Riksmöte Norr som ägde rum i mars 2012 blev en stor framgång och lockade många deltagare, nästan hela Sverige var representerat. Datum är inte ännu fastslaget men blir förmodligen någon gång under maj. De orter som är intressanta så långt är Nordmaling eller återigen Härnösand, Vårsta diakonianläggning. Var, om och när det i så fall blir kommer att även det att meddelas i Lekman i Kyrkan nr 2 /2013..

Det första som planeras är Hjo-dagarna på Hjo folkhögskola. Ett möte som många av oss har fått delta i och som är mycket uppskattat och berikande. Det kommer att äga rum under august, förmodligen den andra helgen i augusti. Där hoppas vi att så många hörsammar den inbjudan som så småningom publiceras i Lekman i Kyrkan nr 2 /2013.

1862 - 2012

TROLLHÄTTANS KYRKA 150 ÅR

Den 7 august 1857 blev Trollhättans församling egen församling och den 18 september 1862 invigdes Trollhättans kyrka och 29 – 30 september 2012 firades kyrkans 150-års jubileum högtidligt och festligt i dagarna två.

Jag reste från Östersund och hos oss hade redan de första snöflingorna varit synliga. När jag kom till Trollhättan var det sensommar med sol och värme. Eftersom jag tillbringade många somrar hos min mormor i Trollhättan så är stan en riktig sommarstad för mig.

Festligheterna inleddes med att vattnet i fallen släpptes på, en mäktig syn. Födelsedagskalaset fortsatte sedan i den vackert och omsorgsfullt restaurerade kyrkan som är perfekt placerad på en höjd alldeles invid fallen.

Dagen var ganska grå men lagom till firandet släppte vår Herre fram solen för att ytterligare förhöja stämningen. Vi fick en kort berättelse om Trollhättans kyrkas säregna tillkomst.

Trollhättefallen som släpptes på dagen till ära.

Den totalrenoverade kyrkan var fullsatt båda dagarna.

Den är en gåva från Nya Trollhätte Kanalbolag och invigdes 1862. Det var dess chef, friherre Nils Ericson, mest känd som järnvägsbyggare, som var den drivande kraften bakom både församlingsbildning och kyrkobygget.

Han tyckte inte att Trollhättan var en riktig stad som inte hade en egen kyrka och en egen församling och skulle Trollhättan vara en stad så skulle man ha en egen kyrka.

Därför anlätades arkitekten Adolf Wilhelm Edelsvård som vid sidan av sitt yrke som järnvägsarkitekt ritade även andra byggnader, bland annat kyrkobyggnader. Kyrkan är byggd i nygotisk stil.

Trollhättans församling lyckades med konststycket att arrangera ett jubileum som inte bara var högtidligt utan både festligt och glatt.

Ett jubileum för alla, ung som gammal. Församlingens alla krafter hade samlats till ett fantastiskt jubel med musik och många gäster. Allt från nykomponerade musikstycken till redan etablerade inslag med Seniorkören, Kyrkokören, Motettkören och sist men inte minst den underbart charmerande Syskonringen, en kör med bara "stjärnor". Var och en har sin roll. I den kören finns det många solister och "körledare" som inte tvekar att ta plats och som vill synas. Det är en upplevelse varje gång att få höra och se Syskonringen.

Både under lördagen och söndagen var kyrkan fullsatt och psalmsången visade att samtliga deltagare sjöng av hjärtans lust. Orgeln brusade i kapp med församlingens sång och jag kom på mig själv att jag längtade till nästa psalm. Så skall psalmsången vara i våra kyrkor. Efter gudstjänsten bjöds vi både på tunnbrödstut (heter det så i södra Sverige också) och tårta.

På söndagen fick vi besök av stiftets nytillträdde biskop, Åke Bonnier som predikade ett fullödigt evangelium. Ett jubileumstal fullt av glädjen över att få tillhöra Guds folk. Det händer då och då att man efter avslutad predikan spontant vill brista ut i ett Halleluja, så kändes det

Fr v Kyrkoherde Maria Classon och Skara stifts biskop Åke Bonnier.

Syskonringen en unikt körfenomen med sin körledare Hans Olov Svensson. Trollhättans församling kan skatta sig lycklig över sådant engagemang från sina musiker.

Kyrkokören och Seniorkören ävande leddes av Hans-Olov Svensson.

efter Åke Bonniers predikan. Så borde alla gudstjänster vara, vilken injektion! Skara stift kan glädja sig lycklig över sin nye biskop.

De tre körledarna Hans-Olov Svensson, Gudrun Eklund och Mattias Eklund bidrog till många stunder då jag redan kände mig förflyttad till paradiset. Mattias Eklund avslutade mässan med en makalös orgelimprovisation.

Efter det måste nog församlingen se över hur kyrkans tak är förankrat. Jag tror att taket lyftes och måste ses över. Imponerande!

Återigen fick vi samlas på kyrkbacken och vi blev även på söndagen väl försedda med godsaker. De mindre barnen fick släppa upp ett stort knippe med ballonger som stilla svävade upp emot Guds himmel. En festlig avslutning på dagarna. Stor gemenskap och många intryck att smälta. Det är bara att bocka och buga för Trollhättans församling som lyckades sjösätta ett fantastiskt jubileum – Bra gjort och återigen GRATIS.

Text och foto
BLM

Kommunionen. Th Mattias Eklund den suveräne musikern o körledaren.

Ballongsläpp.

Fr v Hans-OlovSvensson, Lars-Åke Petersson, Maria Classon och Gudrun Eklund.

Inget grått höstmöte utan sol i Arnäs vid höstkonventet

I samband med Arnäs kyrkas högmäs-sogudstjänst deltog Härnösands lekman-naförbund. De hade förlagt sitt höstmöte till Arnäs församling. Efter dagens lunch samlades gruppen till ett föredrag av prosten Eva Nordung Byström

Doris Hamberg, ny ordförande i Grundsunda församlingsskär.

Gudstjänsten var en fin upplevelse för alla gudstjänstbesökare med två körer: Gaudete och La Chorale med sina ledare plus en duktig flöjtist. Det var en mäs-sa för liturg, församlingens instrument och körer, med texter av Jonas Jonsson och musik av Hans Nyberg. Mässan hette "Mellan Himmel och Jord". Mycket av lovsången genomsyrade hela mässan.

Dagens texter handlade om: Vad är det som är nödvändigt? Arnäs komminister Pia Boija gav i sin predikan tankar kring människans behov av att skaffa sig saker och ting - är det något vi saknar? Människan är en andlig varelse och klarar vi av att ha "allt mellan himmel och jord"? Hon påminde om Skapelsen "Stora boken" det är Guds skapelse. Dopet är Guds löfte om att Jesus går med dig varje dag. Jesu ord äger auktoritet även idag: "Söken först Guds rike, och hans rättfärdighet, så skall allt det andra tillfalla er". "Pax et bonum" är latin och betyder Frid och allt gott lärde Pia ut.

Ett enastående arbete har gjorts av liturg, körer, musikalister och solister. Samma dag var frivilligarbetarna i

Arnäs församling speciellt inbjudna till denna höstfest med efterföljande lunch med sångframträdande av körerna.

Föedraget av kontraktsprosten Eva Nordung Byström var enligt Eva en sk. "snabbgenomgång" av Gamla testaments historia och omvärlden.

Kontraktsprost Eva Nordung Byström.

Eva Nordung Byström delar ut nattvarden.

Kören Gaudete.

Th Förbundets stiftsordförande Fritz Pettersson i gott sällskap.

Fr v Elin Rödén och Signe Wigebo.

God mat, vackra omgivningar och trevligt sällskap.

Fr v Lillian Larsson och Marianne Sundström, Örnsköldsvik.

Om det berättade hon levande och engagerat. Vi läser bibeln med lite olika ögon. Den muntliga traditionen är viktig oavsett vilken tid, vilken kultur eller var i världen vi bor. Mycket spelar roll. Första delen av 1:a Mosebok.

Urhistorien går det ej att sätta någon tid på men efter Noa går det att tidsbestämma, kan tänka sig. 4000 år före Kristus. till 300 år f. Kr.

Man vet inte hur man räknade tiden, tide-räkningen har ju ändrats ett antal gånger.

Eva påminde om bibelordet för Gud är tusen år som en dag och tusen dagar som ett år. Människan kom inte till av någon slump. De första traditionerna föddes i Egypten och Mesopotamien landet mellan floderna Eufrat och Tigris, där låg också Edens lustgård. I en av studieböckerna till Alla Tiders Bok: *Vägen väntar* står det att läsa om detta. Påminde om Guds löften till människorna "Regnbågen", Gud sluter förbund med Noa om att ingen mer syndaflod. Urhistorien slutar där i och med Babels torn.

Sedan kommer Patriarkerna in i historien. Några slutord av prosten Eva: Bibeln är inte Guds ord men den förmedlar Guds ord. Samt Bokstaven dödar men Anden ger liv.

Efter denna intressanta historiska tid med prosten hade höstkonsventets medlemmar styrelsemöte där närmaste framtiden diskuterades.

Text Marianne Sundström
Foto BLM

Rödeby församlingskår 60 år

Vi gratulerar Rödeby församlingskår på 60-årsdagen

Rödeby kyrkas församlingshem.

1952, söndagen den 9 mars bildades Rödeby kyrkobrodrakår. Söndagen den 16 september 2012 samlades en fyrtiotal medlemmar tillsammans med ordförande i Svenska kyrkans lekmanaförbund, Anders Nordberg och andra gäster till 60 årsjubileum i Rödeby. Dagen innan, motkvällen samlades styrelsens ledamöter i kyrkogårdens minneslund till avlidna medlemmars minne med tal, poesi och blomster.

Söndagens jubileum inleddes kl 08.00 med att Lekmanaförbundets flagga hisades och sträcktes av vinden så att den syntes i solen över nejden.

Klockan 10.00 samlades kårmedlemmar i kyrkan för att medverka och delta i mässan som leddes av kyrkoherden Mats-Ola Nylén. Noteras bör att kårens äldsta medlem, etthundratvåriga Alma Svensson var med vi gudstjänsten.

Efter mässan samlades kårmedlemmar och gäster i församlingshemmet för jubileumshögtid vilken inleddes med ett gott mål mat vid de festligt dukade borden. Kårens ordförande, Ann-Charlott Löfvenberg, hälsade alla varmt välkomna och vände sig särskilt till förbundets ordförande, Anders Nordberg, som varit vänlig nog att färdas den långa vägen för att delta i jubileet.

Jubileet fortsatte med solosång av församlingens Kerstin Olsson som sjöng till eget ackompanjemang på elorgel, varefter Gustav Karlsson, kårens vice ordförande läste en prolog som han själv hade utformat av stadiga versfötter och bärande ord. Han presenterade även en historik över kårens svunna sextio år, varefter följde ett musikstycke: "Auld lämg syne" efter den skotske 1700-tals poeten Robert Burns.

Förbundsordförande Anders Nordberg högtidstalade varvid han berättade om hur förbundet bildades och utvecklades samt om Tankar om framtiden. Han överlämnade ett stilfullt och vackert diplom. Förbundets stiftsorganisation gratulerade genom sin ordförande Ann-Charlott Löfvenberg som talade och överlämnade ett konstverk i glas med förbundets symbol. Lekmän från församlingar i östra Blekinge företrädde av kårordförande Karin Hartler med make kyrkoherde emeritus Hans-Lennart Hartler, uppvaktade och överlämnade penninggåva till en hjälporganisation. Församlingens kår i Karlskrona uppvaktade på motsvarande sätt. Från Rödeby socken, företräd av kyrkoherde Mats-Ola Nylén förärades kåren en beige färgad stola med dekoration av naturmotiv.

Serveringen sköttes av kårens egna "Kaffeönor" som till kaffet bjöd deltagarna på hemlagad tårta. Efter kaffet stämde alla in i psalmen "Fädernas kyrka i Sveriges land...", och jubileet avslutades med att alla förenades i en vädjan om Herrens välsignelse.

Interiör Rödeby kyrka.

Damerna tyckte nog att kyrkoherden blev stilig.

Karin Hartler uppvaktar.

Vice ordf. Gustav Karlsson Walles.

Ute sken sensommarsolen vänligt över kyrkbyn och vinden var lagom stark för att den violett vita förbundsflaggan skulle synas klart när deltagarna lämnade Rödebys hundraåriga församlingshem och gula löv singlar saktat ner över kyrkogården.

Text GK Walles

Foto Anders Nordberg

Stiftsordförande Ann-Charlott Löfvenberg och kårens äldsta medlem Alma Svensson, 102 år

Kropp's Pastorats lekmannakår jubilerar

Dagen började med att kårrådet åkte till Kropps kyrkogård och lade ned en blomma på prostens Kaleb Anderssons gravplats. Vi ville gärna visa vår tacksamhet till den person som tog initiativet till att bilda en kyrkobrodrakår. Det hölls ett kort tal och sedan sjöng vi första versen på psalmen 12, "Brist ut min själ i lovsångsljud på denna glädjens dag". Därifrån gick färden till Valluvs kyrka för att fira jubileumsgudstjänst kl. 14.00. Gudstjänsten inleddes med att kyrkoherde Markus von Martens hälsade välkommen, sedan följde klockringning och procession med kors och förbundets standar till orgelmusik av organist

Solisten Johan Claesson.

Olof Tholander som spelade Preludium i C-dur av Johann Christoph Keller. Solist Johan Claesson sjöng "Himlen är underbar" av Merrill Dunlop. Därefter sjöng vi psalm 81, "Herre samla oss nu alla kring ditt dyra nådesord".

Kårens ordförande läste inledningsordet och bad kollekthönen. Vi sjöng psalm 313, "Min Frälsare lever".

Vår kyrkoherde höll en mycket fin predikan som även berörde måltiden och som verkligen hittade vägen till våra hjärtan. Solisten sjöng "Min Fader vakar över mig" av Charles H Gabriel.

Kyrkoherde Markus von Martens.

Kyrkans förbön bads av Ann-Charlotte Löfvenberg och vi bad "Herrens bön" efter vilken vi sjöng psalm 252, "Hela vägen går Han med mig"..

Välsignelsen och psalm 30, "Gud är trofast" sjöngs. Som preludium sjöng solisten "Den heliga staden" av Stephen Adams. Så bjöds vi till församlingsgården för en stunds gemenskap och förplägnad. Kårens ordförande läste delar av protokoll från den tid då man bildade kåren och hur kåren fungerar idag. Därefter hölls det hyllningstal från ordförandena i de inbjudna kårerna, Vikens lekmanakår, Väsby lekmanakår, Allerums Pastorats lekmanakår Brunnby lekmanakår och Raus lekmanakår som också bjöd in till stiftskonvent 2013.

Tack gode Gud för maten som husmor hade ordnat som var så gott.

Ann-Charlotte Löfvenberg representerade stiftet och Birgitta Ericsson Löfgren riksförbundet.

Kyrkoherde Markus von Martens och ordförande i Kropps församling, Stefan Boson hyllade och tackade för mycket gott samarbete. Sedan var det dags för förplägnad med goda smörgåsar som vår husmor hade ordnat. Därefter sjöng solisten sex välkända sånger. Ackompanjator både i kyrkan och i församlingsgården var organist Olof Tholander.

Kaffe och en liten god kaka serverades. Som avslutning lästes "Aftonpsalm" av Pelle Näver till musik. Vi sjöng psalm 190. Tack Herre för den kraften som du gav oss så att vi kunde genomföra vårt jubileum till stor glädje för våra gäster och för vår kår.

Kurt Mellby
Ordförande

Kropps Pastorats församlingskår

Interiör Kropps kyrka

Dukat för fest Församlingskår och Surströmming

Fr v Gunnar Eriksson, Rolf Swedberg, Herbert Sjödin,
Helmi Odelberg och Ingrid Borgström.

Ja, riktigt ordagrant så är det inte men ett av de mest uppskattade händelserna i Frösö församlingskår är höstupptakten med surströmmingsmiddagen och som man längtar efter den.

Surströmming är inte bara älskad av oss norrlänningar utan av många. Det är en rätt som ingen står likgiltig inför, antingen älskar man den eller så hatar man den.

Söndagen den 9 september hade vi samlats för att starta upp terminen och vi var ca 35 medlemmar som hade mött upp. I Frösö församlingskår är alltid stämningen på topp och ett trevligare gäng får man leta efter.

I vår församlingskår brottas vi med problemet att rekrytera nya medlemmar och det har blivit allt svårare att finna människor som vill åta sig styrelseuppdrag. Frösö församlingskår har länge varit den enda församlingskåren i länet och vi arbetar idogt för att etablera flera.

Mätta och glada damer fr c Birgitta Lindahl, Britt Lindblad, Ingrid Spångberg, Hjördis Sandström, Lena-Karin Lundgren, Mayvor Madsen, Bengt-Åke Lundgren, Gösta Bengtsson, Kerstin Bengtsson och Sari Olsson. Längst till höger, delvis skymd Ingrid Borgström.

Under senaste året har ett visst intresse visat sig från Östersunds församling som är stiftets största församling. Vid en högmässa i stora kyrkan fick jag tillfälle efter gudstjänsten att under samlingen i församlingsgården undersöka intresset.

Jag fick möjlighet att lägga ut vår tidning i vapenhuset och det var många som tog med sig en tidning och intresset verkade stort.

Jag samtalade med kyrkoherde Börje Wiklander, ett samtal som gav mig stort hopp. Det är viktigt att man har stöd av kyrkans personal i allmänhet och av kyrkoherden i synnerhet.

För att hjälpa till med återbildande av Östersunds församlingsskär hade vi inbjudit två representanter ifrån Östersunds församling, Helmi Odelberg och Herbert Sjödin. Båda hade en trevlig kväll och vi arbetar nu tillsammans vidare på "Projekt Östersunds församlingsskär".

Frösö församlingsskär är en gammal församlingsskär och nästa år kan vi fira 60-års jubileum. Då ska vi se om vi inte kan ta på oss "spenderbyxorna" och ha en minnesvärd fest. Det finns alltid anledning att fira men det skulle vara alldeles extra att få uppmärksamma kåren där så mycket gott arbete har lagts ner.

Text o foto BLM
Foto R Madsen

Den nyrenoverade klockstapeln vid Frösö kyrka.

Under Kykomötets högtidliga öppnande i Uppsala i september insåg jag att vi är ett mycket uppskattat förbund och jag fick många uppskattande "dunkar i ryggen". Vi har numera fem biskopar som är medlemmar i vårt förbund och det känns varmt att veta att vi har stöd ifrån högsta ort.

Fr v Herbert Sjödin, Östersund och Rolf G Swedberg, Frösön.

"Josef, som genom sin härkomst hörde till Davids hus, begav sig från Nasaret i Galileen upp till Judeen, till Davids stad Betlehem för att skattskrivna sig tillsammans med Maria, sin trolovade, som väntade sitt barn. Medan de befann sig där var tiden inne för henne att föda, och hon födde sin son, den förstfödde. Hon lindade honom och lade honom i en krubba, eftersom det inte fanns plats för dem inne i härbärget."

Vi ska besöka Lekmannakåren i Nasaret. Det är fredag och man har sitt årsmöte dagen. Föreningens medlemmar minglar och hälsar vänligt på varandra innan maten serveras. Den här gången bjuds det på en fräsch sallad, rotfruktsgratäng och lammkotletter. Till det dricks det vatten eller ett lokalt öl typ "Machabeer". När måltiden är avslutad, öppnar ordförande mötet. Verksamhet, ekonomi, val av ny styrelse och revisorer avhandlas enligt stadgarna. Så blir det dags att välkomna en ny medlem - Josef Davidsson. Josef är ombedd att hålla ett "egoföredrag".

De flesta vet redan att Josef är sta'nns timmerman eller snickare. Han berättar att han faktiskt har kungligt blod i ådrorna. På långt håll är han släkt med den legendariske kung David. Sitt arbete skulle Josef kunna berätta mycket om, både om finlirret hemma i snickarverksta'n men också om ett och annat byggnadsprojekt som han haft totalentreprenad på. Emellertid halkar Josef överraskande snabbt över på sin familj. Han berättar om sin älskade Maria och om deras gemensamma barn. De hade hunnit bli några stycken, både söner och döttrar. När Josef nämner den äldste sonen, Jesus, blir han på en gång både eftertänksam och mycket personlig. Det var ju ändå inget som skulle med i protokollet så han kunde lika gärna berätta hur han upplevde det. De var ju så unga den där gången, åtminstone Maria. Själv var han upp över öronen förälskad. Att Maria väntade barn kom som en total överraskning för Josef. Han visste inte om han skulle bli glad eller om det han kände bara var förvirring och oro, på gränsen till rädsla. Hur skulle han förhålla sig i den uppkomna situationen? Var det verkligen han, snickaren Josef, som skulle bli pappa? Dessutom kom den där olycksaliga skattskrivningen i Betlehem strax innan barnet skall födas.

LEKMANNAKÅREN I NASARET

Tala om dålig timing. Men nu älskade Josef sin Maria, och skattskrivningen kunde ingen smita från.

Det fanns helt enkelt inget val så det var bara att bege sig till Betlehem. Vål där fanns ingenstans att bo så de blir hänvisade till ett stall och där föds Jesus.

Så långt hade väl Josef haft det mesta någorlunda under kontroll men mycket snart börjar det hända högst märkliga saker. Först dyker det upp ett gäng nyfikna herdar som absolut vill få se barnet. Sedan kommer några vilt främmande astrologer som överlämnar dyrbara gåvor. Värst av allt så börjar det surra rykten om helt galna soldater som på kung Herodes order börjat slå ihjäl små hjälplösa spädbarn i Betlehem med omnejd. Då inser Josef faran och tar Maria och barnet med sig och flyr till Egypten. Först när allt lugnat ner sig och ordningen någorlunda återställts vågar han återvända hem med sin lilla familj.

Josef har tårar i ögonen när han berättar för kamraterna om sina känslor, om den totala förvirringen och om den gastkrämmande rädslan. Värst var nästan ovissheten. Vad skulle han egentligen tro? Men genom alla dessa häpnadsväckande händelser hade han på något sätt kommit fram till en tydlig ståndpunkt, ett helt nödvändigt förhållningssätt. Kärleken måste ju vara det viktigaste av allt. Familjen är verkligen något heligt. Man kan bara inte svika dem man älskar. Man kan inte överge ett litet barn. Ingen kan väl vara bara ett ego. Alla är väl ändå till för någon annan. För varandra.

Ungefär där avslutade Josef Davidsson sitt egoföredrag. Ordförande tackade och avslutade mötet. Fyllda av tankar och känslor återvänder lekmannakårens medlemmar var och en till sin egen vardag.

Tillbaka till Svenska kyrkan och våra egna församlingar. Nu skall vi fira jul med allt vad det innebär. Kringarrangemangen är förmodligen det som stressar oss mest. Själva firningsämnet, Jesu födelse, engagerar betydligt färre. Om själva innebörden av Jesu födelse kan man ha olika uppfattning. Somliga avfärdar allt som en saga. Andra är kanske mer som Josef och vet inte vad man skall tro. Medan min och kyrkans tro är att Gud blir en av oss för att komma oss mänskligt nära. Inte ens Gud är bara ett ego. Allt Gud gör görs för någon annan, för oss. Jag gissar att många av oss delar Josefs ovisshet. Vad ska vi egentligen tro om Jesu födelse, om julens under, om inkarnationens mysterium? Men jag vet att vi också delar hans omsorg, omsorgen om familjen. Omsorgen om vännerna och om medmänniskor i nöd. Det måste väl vara en viktig del av livets mening. Säkert är det också det som är julens budskap och utmaning. Att varken Gud, du eller jag är bara ett ego. Vi är alla till för någon annan. För varandra..

Av Bo Johansson
kyrkoherde i Hässleholm och
kontraktsprost i Västra Göinge kontrakt